

zjistil v souzeném případě, že obžalovaný redaktor znal obsah pozastavené zprávy, čímž asi má býti řečeno, že znal obsah již před uveřejněním a jej přes to do tisku dal, je ovšem odmítací stanovisko soudu ve příčině přestupku § 6 tisk. nov. odůvodněno, vždyť uveřejnění článku, jehož závadný obsah pachatel znal, vylučuje pravidelně skutkovou podstatu § 6 tisk. nov. a naplňuje podstatu přečinu proti bezpečnosti cti podle § 487 a násl. tr. zák. Tento právní rozdíl zmateční stížnost patrně nevystihuje, pokud po změně obžaloby na přestupek § 6 tisk. nov. i její konečný návrh směřuje k odsouzení pro tento přestupek. Právě vzhledem k tomuto právně mylnému nazírání stížnosti, jež ovšem, jak již dovozeno, proti předpisu § 262 tr. ř. nemůže býti závazným pro právní kvalifikaci souzeného činu soudem nalézacím, bylo v tomto případě věc vrátiti zase kmetskému soudu, by ji v naznačených bodech znova projednal a rozsoudil.

Čís. 3067.

Ustanovení § 81 tr. zák. předpokládá jen úmysl, zmařiti výkon, nikoliv úmysl, zmařiti účel výkonu; chrání nerušený, výkon veřejného úřadu (služby); veřejnému činiteli, nikoliv osobě jeho opatřením dotčené jest zůstaveno určití, kterými úkony do kruhu jeho formálních oprávnění spadajícími (jakým způsobem výkonu) docílí se bezpečně účelu, který má při výkonu tom na zřeteli.

Pokud lze v popohánění koní spatřovati násilné vztažení ruky ve smyslu § 81 tr. zák.

(Rozh. ze dne 1. února 1928, Zm II 246/27.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Brně ze dne 30. dubna 1927, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem veřejného násilí podle § 81 tr. zák. a přestupkem § 312 tr. zák., pokud napadla rozsudek nalézacího soudu, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem veřejného násilí podle § 81 tr. zák., rozsudek ten zrušil v tomto směru ve výroku o vině, jakož i ve výroku o trestu a výrocích s ním souvisejících a věc vrátil soudu první stolice, by ji v rozsahu zrušení znovu projednal a rozhodl.

Důvody:

Zmateční stížnost, jež uplatňuje jediný důvod zmatečnosti podle § 281 čís. 9 a) tr. ř., žádá sice v konečném návrhu povšechně zrušení rozsudku první stolice a sprostění stěžovatele z obžaloby. Avšak vývody stížnosti zabývají se výhradně skutkovou podstatou zločinu § 81 tr. zák., takže není stížnost vůbec provedena ohledně dalšího výroku, jímž byl stěžovatel uznán vinným přestupkem podle § 312 tr. zák. Pokud jde o zločin podle § 81 tr. zák. není zmateční stížnost v právu, pokud napadá tento výrok v otázce maření úředního (služebního) výkonu, namítajíc, že úředním (přesněji služebním) výkonem bylo zjištění totožnosti stěžovatele, že výkon ten byl skončen, jakmile řekl stěžovatel strážníkovi své jméno a poukázal na tabulku visící na koni a nesoucí jeho

jméno, a že stěžovatel neměl pokud se týče nemohl mítí úmysl zmařiti výkon skončený již tím, že po onom projevu a poukazu pobízel koně dále. Námitka neobstojí. Stížnost stotožňuje účel úředního (služebního) výkonu s výkonem samým a činí tak neprávem, jelikož ustanovení § 81 předpokládá jen úmysl, zmařiti výkon, nikoliv úmysl zmařiti účel výkonu. Chránit ustanovení to nerušený výkon veřejného úřadu a veřejné služby a veřejnému činiteli, nikoliv osobě, jeho opatřeními dotčené, jest zůstaveno určiti, kterými úkony do kruhu jeho formálních oprávnění spadajícími, jakým způsobem výkonu jeho úřadu (jeho služby) docílí se bezpečně účelu, který má při výkonu tom na zřeteli. Účelem služebního zákroku strážníka K-a bylo arcit' zjištění totožnosti stěžovatele, jehož chtěl udati pro přestupek proti silničnímu řádu. Služebním výkonem za tím účelem K-em předsevzatým byly však jednak další otázky, jichž zodpovědění stěžovatelem pokládal K. pro určení osobnosti stěžovatelovy za nutné, jednak pozastavení povozu stěžovatelova, které mělo K-ovi umožniti položení dalších otázek a postřehnutí odpovědí stěžovatelových. Proto nezáleží na tom, zda k dosažení onoho účelu bylo i těchto úkonů zapotřebí, či zda stačilo pro onen účel již udání jména stěžovatelem a pohled na tabulku, ač dlužno podotknouti, že jménem a bydlištěm nejsou vyčerpány osobní poměry obvykle pro určení osobnosti pachatelovy zjišťované a že není jisto, zda mohl strážník tabulku na koni přečísti, pohyboval-li se kůň rychleji směrem od něho pryč. Proto nezáleží ani na tom, že stěžovatel nechtěl zmařiti zjištění své totožnosti nebo dokonce trestní řízení správní, pro jehož zahájení měla býti jeho osobnost (totožnost) bezpečně určena. Stačí, že měl úmysl, zmařiti zastavení povozu a zjištění okolností, na které se ho chtěl strážník K. ještě zeptati. Nelze však stížnosti upřiti oprávněnost, pokud se svými vývody dotýká znaku násilného vztažení ruky a v tomto směru vytýká, že nebyla vztažena ruka na strážníka ani přímo ani nepřímou, ježto nelze spatřovati násilné vztažení ruky v tom, že stěžovatel neřekl strážníku svoji adresu a své zaměstnání a poukázal ho místo toho na tabulku, visící na koni. Napadený rozsudek nezjišťuje, kterým jednáním stěžovatel, ať již přímo ať nepřímou, vztáhl ruku na strážníka K-a. Spokojuje se pouze s tím, že zjišťuje, že obžalovaný užil jako násilného prostředku popohánění koní. Nezjišťuje však, že se strážník držel při tom vozu, nebo že stál mezi vozem a koňmi, nebo před koňmi a obžalovaný to věděl, a že tedy tímto popoháněním koní alespoň nepřímou působil proti osobě strážníka. Není proto zjištěno ani přímé ani nepřímé vztažení ruky na strážníka, a tudíž podstatná skutková známka zločinu podle § 81 tr. zák. Bylo proto zmatečnící stížnosti v tomto směru vyhověti, výrok o vině obžalovaného ohledně zločinu podle § 81 tr. zák., jakož i výrok o trestu a výroky s ním související zrušiti a věc vrátiti soudu prvé stolice, by ji v rozsahu zrušení znovu projednal a rozhodl.

Čís. 3068.

Souběh přečinů podle § 491 a 303 tr. zák.

I o sobě nezávadná lidová rčení mohou ve spojitosti s příslušnými obrazy a vzájemným vztahem jako celek nabýti rázu urážlivého.